

Wie zou ik zijn zonder de trein?

Maandagmorgen, tien voor half negen, station Duiven. Het is druk, druk, druk op het perron. Blijkbaar is de trein van vijf over acht uitgevallen. Een aantal mensen kijkt naar het sein, dat groen is en groen blijft. Anderen kijken ongeduldig over het spoor, richting Zevenaar. Als het sein eindelijk, na half negen, rood wordt, duwt de meute elkaar bijna van de perronrand. Gokkend waar we het dichtst bij de deur zullen staan, werpen we ellebogen en tassen in de strijd. Ja, zelfs ik doe er aan mee, want op zo'n moment geldt het recht van de sterkste.

De trein komt binnen, afgeladen met mensen, tassen, koffers, laptops, kranten en al dan niet opgevouwen fietsen. Of iedereen in de gang even door wil lopen, roept iemand naar binnen, er zijn meer mensen die met deze trein mee willen. En warempel, er ontstaat een kleine ruimte, die direct wordt opgevuld door Duivense reizigers. Ook ik behoor tot de gelukkigen die een plekje weten te bemachtigen. Nog enigszins bereid om andere passagiers ruimte te gunnen, zet ik mijn rugtas op mijn schouder. Een minder sociaalvoelend zakenman zet daar meteen zijn laptop neer. En daarmee is de trein vol, zelfs meer dan vol.

Het lijkt een eeuwigheid te duren voordat de menigte op het perron in de gaten krijgt dat er voor hen geen plek meer is. Dan klinkt de stem van de machinist: "We hebben problemen met het sluiten van de deuren. Wilt u zo vriendelijk zijn om niet op de opstap te gaan staan? We vertrekken zodra de deuren dicht zijn." Alle ogen, inclusief die van mij, zijn gericht op een wat ouder echtpaar dat dicht bij de deur staat. Ik zie ons denken: Zij gaan vast gezellig ergens koffiedrinken. Ik moet op tijd op mijn werk zijn en dat haal ik al niet meer. Als zij nu eens uitstappen.... Het echtpaar lijkt de blikken van hun medepassagiers te voelen. Hij zucht en zegt tegen haar: "Kom Truus, we nemen de volgende trein. Liever te laat voor de afspraak in het ziekenhuis dan hier platgedrukt worden." Ik voel me bijna schuldig als ze samen uitstappen. Een scholiere ziet echter haar kans schoon en springt nog snel naar binnen. De deuren sluiten, de trein vertrekt.

We staan op elkaar geperst als de spreekwoordelijke haringen in een ton. Ik ruik de pindakaasadem van het meisje dat voor me staat. Ik hoor het hart kloppen van de jongeman die achter me staat. Ik voel de elleboog van mijn

buurvrouw tegen mijn borst. Ik krimp ineen van de pijn; er staat iemand op mijn toch al zo gevoelige teen. Ik wil eruit, wil het wel uitschreeuwen, schelden, kwaad bonsen op de deur van de machinist, het raampje kapot slaan en uit de trein springen, het heeft geen zin. Ik kan geen kant meer op. Er zit niets anders op dan lijdzaam deze reis uit te staan.

We naderen station Velperpoort, waar veel scholieren overstappen. Vanmorgen lijkt het één complete volksverhuizing, een chaotische wirwar van mensen die in- en uitstappen. Er zijn passagiers die even op het perron gaan staan om de weg voor anderen vrij te maken. Ik waag me er niet aan. In plaats daarvan maak mezelf alvast een paar centimeter breder. Mijn verworven ruimte claimend zet ik demonstratief mijn tas op de grond. Het duurt uren voordat iedereen zijn plekje gevonden heeft. Als de trein eindelijk vertrekt, blijft dat perron leeg en verlaten achter.

Twee studenten komen naar het balkon. Een bezettingsonderzoek, vertellen ze, of wij maar even onze vervoersbewijzen willen laten zien. Ze werken voor een bureau dat moet onderzoeken of een trein op dit traject nog wel rendabel is. Na zo'n reis als vandaag sta ik vooraan in de rij om aan zo'n onderzoek mee te werken. "Krijgen we dan eindelijk die langere trein die ons al eeuwen geleden beloofd is?" vraag ik. De studenten halen hun schouders op. Het zal ze een zorg zijn.

"Over enkele ogenblikken bereiken we station Arnhem, eindpunt van deze trein. U dient allen uit- of over te stappen. Denkt u bij het verlaten van deze trein aan uw eigendommen," meldt de machinist. De boze blikken van mijn medepassagiers negerend, baan ik me alvast een weg naar de deur, startklaar voor een sprintje naar mijn volgende trein. Het geluk lijkt met mij, ook die trein heeft vertraging. Een werkeloze sigaretrokkende 'NS-kruier' blokkeert echter de trap. Mijn ergernis neemt ernstige vormen aan als de grijze as in mijn gezicht waait, hoezo rookverbod op het station. Het kleine spoortje dat nog rest van de goede bui die ik had toen ik vanmorgen opstond, verdwijnt spoorloos als ik halverwege de trap naar beneden mijn trein zie vertrekken. De stemming voor vandaag is weer gezet. Ik beklaag mijn collega's die nooit zullen weten hoe goedgehumeurd ik had kunnen zijn, zonder de trein.